

Sygn. akt III PSK 224/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko Gminnemu Ośrodkowi Kultury w U.
o zapłatę odszkodowania,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10
sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 21 stycznia 2021 r., oddalił apelację A. M. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 września 2020 r., mocą którego oddalono jej powództwo o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W sprawie ustalono, że powódka, pełniąc funkcję głównej księgowej w Gminnym Ośrodku Kultury w U., złamała procedury dotyczące rozporządzania środkami finansowymi i bezprawnie posłużyła się podpisem elektronicznym innej osoby, *de facto* podrabiając go na dokumentach operacji finansowych, nadając pozory ich legalności i autentyczności.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik powódki, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie kwalifikowała się do merytorycznego przyjęcia.

Skarga jest oczywiście uzasadniona wówczas, gdy orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy: (-) jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej; (-) jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, co przemilcza skarżąca, że Sąd drugiej instancji dokonał ustaleń faktycznych, wiążących zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy, a z których wynika, że powódka swoim bezprawnym działaniem rażąco naruszyła ciążące na niej obowiązki pracownicze, dyscyplinę pracy i naraziła na szwank wizerunek pracodawcy jako podmiotu dysponującego publicznymi środkami finansowymi, w ten sposób, że posłużyła się podpisem elektronicznym innej osoby. Argument zaś, że powódka, wobec nieobsadzenia funkcji dyrektora przez 3 tygodnie i braku drugiej osoby, uprawnionej do podpisywania przelewów, musiała realizować płatności ciążące na samorządowej

instytucji kultury, ponosząc odpowiedzialność za prawidłową gospodarkę budżetową jednostki – nie znalazł akceptacji w ocenie Sądu Okręgowego.

W tych okolicznościach, biorąc pod uwagę, że sąd pracy ma prawo samodzielnie ustalać przesłanki z art. 52 § 1 pkt 1 k.p., twierdzenie, iż rozstrzygnięcie jest oczywiście wadliwe, bo powódka - posługując się podpisem elektronicznym innej osoby - znajdowała się niejako w sytuacji przymusowej, nie realizuje wskazanej przesłanki przedsądu.

Przedstawione argumenty skłaniają do konkluzji, że w sprawie nie wykazano przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach orzeczono w myśl art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[as]